

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen BB : 1837

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen BB : 1837", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-bb-txt-shoot-n22.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

BB:22

Hvorledes, naar det Kunstneriske i Opfattelse og Fremstilling mangler, Nydelsen taber det Halve trods Alt det Piquante og Interessante i Situation, det kan fE af: Mittheilungen aus dem Tagebuche eines Arztes. aus dem Englischen v. C. Jürgens, 3 Dele Brunswick 1833. Man kan ikke nægte denne Mand megen Erfaring og et ved denne for Situationer øvet Øie; man kommer under Læsningen tidt til at tænke paa at Livet dog er rigere er mangfoldigere end den ypperste Digters Phantasie; men da det Poetiske i Opfattelsen i en vis Henseende mangler, saa indrømmes der ikke Læseren den Nyden den harmoniske Glæde, der dog er det høieste. Stoffet overvælder Een paa en Maade. Det Poetiske, der ligger deri, bemægtiger sig Læseren og nøder ham paa en Maade til en Art Productivitet, idet hans Phantasie ligesom bliver forceret til at lade det gestalte sig for sig. Man vil derfor vist ikke let glemme det Indtryk, Læsningen af dette Værk har gjort paa Een; men derimod vil man neppe tye tilbage til det som man gjør ved det ægte Kunstneriske, og dersom man gjorde det, vilde man neppe, og i samme Grad som det ret poetisk havde beskjæftiget Gemyttet, finde sig tilfredsstillt.

Som noget der er saa sandt, og hvor Lægen ved saavidt muligt ordret at optegne et af Naturen herligt udrustet Msk. Vanvids Phantasier derved ogsaa har faaet noget ægte Poetisk ogsaa i Fremstillingen (umidd: Lyrik), erindrer jeg fE i første Deel i Stykket: » *Liebeshändel und Wahnwitz.*« (p.159 fl.) p. 184 fE. hvor den Afsindige Warningham (en Mand med megen Læsning, Theater, forliebt i en Actrice) antager Lægen for en Skuespiller, fortæller ham, at han vil skrive en Tragoedie, og vise ham Noget ganske andet; thi nu gik han ned til Helvede for at lære at tale af Satan. Naar han taler, glemmer han let, hvad han vil sige og bemærker i den Anledning, at Shakespeare maa være en stor Sjelekjender, der kalder Hukommelsen Sjele-Sundhedens Prøve p: 189 han taler om hans Skuespil: Ach - jetzt, noch einmal - ich sagte, ich hätte einen Charakter für Sie - gut; lassen Sie ihm Gerechtigkeit wiederfahren, oder bei meinem Leben ich will sie dermaßen auszischen als wäre ich eine Riesenschlange, die mitten im Parterre zusammengerollt läge! - Da ist ein Gedanke für Sie beilaüfig zu sagen! Halt! ich verliere ihn abermahls - halt ihn - halt ihn«.

I det første Bind findes ogsaa en Historie: » *der verdrehte Kopf*« p. 317, som anføres som et Exempel paa en vis Art af Hypochondrie. Den er særdeles interessant i psykologisk Henseende, saavel den Maade han veed at fastholde sin fixe Idee trods alle Facta, som ogsaa de enkelte humoristiske Glimt, hvor han selv indseer det Latterlige i sin formentlige Situation.